RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 112.582 van 18 november 2002
in de zaak A.113.286/XIV-7444.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. LAMON,
kantoor houdende te 9700 OUDENAARDE,
Burgschelde 25 bus 2

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 26 november 1959 en van Joegoslavische nationaliteit, op 23 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 29 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 11 september 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. MUYLDERMANS die, loco Advocaat J. LAMON, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat J. HENDRIX die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 29 juni 2000 en verklaart zich vluchteling op 4 juli 2000.

1.2. Op 29 augustus 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 24 oktober 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U verklaarde afkomstig te zijn uit Šid, Servië en de Joegoslavische nationaliteit te bezitten. Voorts beweerde u sedert 1981 te zijn tewerkgesteld in het Secretariaat van Volksverdediging te Šid en in dit verband te zijn aangesteld als verantwoordelijke van de veiligheid voor een zekere agrarische onderneming. Sedert 1991 zou u binnen ditzelfde kader (Secretariaat van Volksverdediging, later het Ministerie van Landsverdediging) werkzaam zijn geweest als instructeur (militaire rang, kapitein eerste klasse) en hiertoe herhaaldelijk op verplaatsing in Servië zijn gestuurd. Sedert anno 1995 zou uw overste u herhaaldelijk en met lichte aandrang hebben gevraagd toe te treden tot de Servische Socialistische Partij (SPS) van Milosevic. U beweerde evenwel altijd meer sympathie voor de democratische strekking te hebben gekoesterd en zou dan ook niet op deze vraag zijn ingegaan. U verklaarde vervolgens door de voornoemde overste te zijn gediscrimineerd, in die zin dat u als instructeur, herhaaldelijk en zelfs disproportioneel op verplaatsing werd gestuurd doorheen heel Servië. U zou evenwel geen bezwaren hebben geopperd maar de situatie als dusdanig hebben aanvaard. In de lente van 2000 zou u, samen met enkele vrienden en aanhangers van een democratische partij aanwezig zijn geweest op verscheidene manifestaties in Belgrado. U beweerde vervolgens eind maart 2000 een huiszoeking te hebben ondergaan door de Servische politie, op zoek naar subversief materiaal. Ongeveer een maand later zou u, tevens omwille van uw aanwezigheid op de

voornoemde protesten in Belgrado, door de Servische politie ter verhoor zijn meegenomen, maar diezelfde dag evenwel onvoorwaardelijk zijn vrijgelaten. In de daaropvolgende periode, en dan vooral sedert mei 2000, zou uw overste u duidelijk hebben gemaakt hoedanook geen democratische sympathieën of betrokkenheid terzake te dulden, maar u ter vergelding mogelijkerwijze als militaire instructeur naar het gevaarlijke grensgebied met de provincie Kosovo te zullen sturen. U zou in dit verband trouwens tevens van andere collega's, die een gesprek tussen uw oversten (over)hoorden, hebben vernomen in de nakende toekomst daadwerkelijk naar Kosovo te zullen worden gestuurd. Om deze reden verklaarde u uiteindelijk te hebben besloten om Servië op 27 juni 2000 te verlaten. Op 4 juli 2000 diende u in België een asielaanvraag in. U was in het bezit van een geldige Joegoslavische identiteitskaart. Ter staving van uw asielaanvraag legde u voorts een militair boekje neer, diverse foto's genomen tijdens uw militaire dienst, evenals een convocatie van de gemeentelijke stedebouwkundige dienst te Šid op datum 18 juni 2001. Aanvankelijk zouden uw echtgenote en kinderen in Servië zijn achtergebleven. Kort na uw vertrek uit Servië zou uw echtgenote evenwel wederom een huiszoeking door de Servische politie hebben ondergaan, evenals drie convocaties hebben ontvangen teneinde te verschijnen voor de gemeentelijke stedebouwkundige dienst te Šid. Volgens uw verklaringen diende uw echtgenote (als burger) het appartement, eigendom van het Joegoslavische leger, namelijk te ontruimen. Daarenboven zou u momenteel door de lokale Servische bevolking te Šid worden beschouwd als een spion, en diende uw echtgenote terzake na uw vertrek uit Servië reeds meerdere verbale provocaties door diezelfde burgers te ontgelden.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen, respectievelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken en op de zetel van het Commissariaat-generaal, niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 42) zowel op l maart 2000 evenals op 20 mei 2001 door de Servische politie te zijn geconvoceerd en verhoord op het politiekantoor te Šid. Volgens diezelfde verklaringen werd u daarenboven ten gevolge van de tweede aanvaring door (met) de Servische autoriteiten ontdaan van uw militaire strepen en op halve soldij gezet. Daarenboven werd daarbij ook uw geweer in beslag genomen. Ten overstaan van het Commissariaat-generaal daarentegen (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, pagina 9 en 10) verklaarde u eind maart een huiszoeking te hebben ondergaan door de Servische politie en louter en alleen een maand later ter verhoor door enkele Servische agenten te zijn meegenomen. Bovendien maakte u op de zetel van het Commissariaat-generaal niet de minste melding van het verlies van uw militaire strepen, noch van de inbeslagname van enig wapen of het verlies van uw halve soldij. Verder beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 42) een lijst te hebben gezien met de namen van personen die op militair maneuver naar het grensgebied met Kosovo dienden te gaan, een lijst waarop ook u figureerde. Op de zetel van het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, pagina 11, 12 en 15) getuigde u echter herhaaldelijk en uitdrukkelijk nooit een lijst of enig schriftelijk document terzake te hebben gezien, maar integendeel louter via derden - die een gesprek tussen enkele oversten (over)hoorden - op de hoogte te zijn gesteld van een nakend en onvermijdelijk detachement naar het grensgebied om en rond de provincie Kosovo.

Voorts moet worden benadrukt dat uw verklaringen niet stroken met de getuigenissen, afgelegd door uw echtgenote, op respectievelijk de Dienst Vreemdelingenzaken en ten aanzien van het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde uw echtgenote op de zetel van het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, pagina 4 en 5) in Šid anno 2000 samen met u meermaals te hebben deelgenomen aan optochten, op touw gezet door de politieke oppositie. Zelf verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 42) echter herhaaldelijk en uitdrukkelijk uw politieke affiniteiten onder het regime van Milosevic hoedanook nooit kenbaar te hebben gemaakt in Šid, maar terzake louter enkele manifestaties in Belgrado (passief) te hebben bijgewoond. Ook ten aanzien van het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal) maakte u evenmin gewag van enige politieke outing in Šid. Verder beweerde u ten overstaan van het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, pagina 9 en 10) eind maart een huiszoeking te hebben ondergaan door de Servische politie evenals een maand later ter verhoor door enkele Servische agenten te zijn meegenomen. Uw echtgenote getuigde op de zetel van het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, pagina 7) echter het tegenovergestelde, namelijk dat u in eerste instantie door de Servische politie werd geconvoceerd voor een informatief gesprek, en dat slechts daarna een gewone huiszoeking volgde.

Gelet op het tegenstrijdige karakter van bovenstaande verklaringen, die de kern van uw asielrelaas onomstotelijk omvatten, kan aldus geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde asielmotieven.

De door u neergelegde documenten zijn ten slotte niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De convocatie op datum 18 juni 2001, afgeleverd door de gemeentelijke stede(n)bouwkundige dienst te Šid, maakt trouwens louter vermelding van een verhuis, maar omvat hoedanook geen vermelding van enige verdere details terzake.

(...).”.

2. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel het volgende aanvoert:

> "Schending van artikel 1, A (2), en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.
> Dat verzoeker van Joegoslavische nationaliteit is en afkomstig is uit Šid.
> Dat verzoeker gediscrimineerd werd in de uitoefening van zijn werk als instructeur (militaire rang, kapitein eerste klasse, bij het Ministerie van Landsverdediging), wegens zijn (vermeende) sympathieën met de democratische partij.
> Dat verzoeker, ter vergelding, disproportioneel op verplaatsing gestuurd werd door heel Servië en door zijn overste duidelijk gemaakt dat hij - in de nakende toekomst - naar de gevarenzone van het grensgebied met Kosovo zou gestuurd worden.
> Dat naar subversief materiaal werd gezocht tijdens een huiszoeking door de Servische politie, en dat verzoeker meegenomen werd voor een verhoor op het politiecommissariaat.
> 'Dat er in de periode die voorafging aan de pre Šid entsverkiezingen en de installatie van de nieuwe regering in oktober 2000, naar verluidt steeds meer en ernstiger schendingen van mensenrechten plaatsvonden; het merendeel was gericht tegen activisten van de oppositie, onafhankelijke journalisten en gewetensbezwaarden tegen militaire dienst. Het betrof o.m. willekeurige detentie, mishandeling, oneerlijke processen en rechtsvervolging om politieke redenen...
> ...De frequentie van dergelijke schendingen liep drastisch terug na het aantreden van de nieuwe regering, maar er bleven wel berichten binnenkomen over gevallen van mishandeling door de politie...
> ...Hoewel enige vooruitgang is geboekt, liet de mensenrechtensituatie nog steeds zeer veel te wensen over... '
> (cfr. stuk 2: Amnesty International Jaarboek 2001 Joegoslavië (Federale Republiek) pag. 1).
> Dat er weliswaar een amnestiewet werd ingevoerd voor o.m. zij die deserteerden van (uit) het Joegoslavische leger (12/01/01), doch dat door de mensenrechtenorganisatie A.I. gevreesd wordt voor de effectieve naleving ervan...
> (cfr. stuk 3: Conscientious objectors can return to Yugoslavia, A.I. report dd. 13/01/01)
> (cfr. Stuk 4: Rapport Regionaal Actie netwerk Eastern Europe A.I.)
> Dat hierover niets in de beslissing van de Commissaris-generaal is terug te vinden.
> Dat verzoeker aldus, gezien de onzekere politieke situatie, angst heeft en vreest, bij een eventuele terugkeer naar zijn land, opnieuw het slachtoffer te worden van discriminatie en vervolging door dezelfde, nog steeds aan de macht blijvende, legeroversten.";

2.1.1. Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, in het bijzonder, voor wat de organisatie van de procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat bijgevolg in deze zaak voornoemde schending van artikel 1, (A) 2, van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan worden aangevoerd, aangezien verzoeker niet tegelijkertijd de schending inroept van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat bovendien uit de analyse van het tweede middel blijkt dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf niet op goede gronden zou hebben genomen;

2.1.2. Overwegende dat, wat de schending van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen (Conventie van Genève) betreft, deze verdragsbepaling een verbod tot uitzetting of terugleiding inhoudt dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die zich vluchteling heeft verklaard of als dusdanig erkend is, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren; dat

in casu erkende vluchtelingen en eveneens kandidaat-vluchtelingen zich tevens dienen te beroepen op artikel 56 van de Vreemdelingenwet; dat verzoeker dit artikel niet heeft ingeroepen, zodat de schending van voormeld artikel 33 niet dienstig kan worden aangevoerd; dat het eerste middel in geen van zijn twee onderdelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert wat volgt:

> "Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
>
> Art. 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 voorziet dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze motivering afdoende moet zijn.
>
> De beslissing van de Commissaris-generaal is hoofdzakelijk gesteund op het feit dat verzoeker voor de verschillende instanties (Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken) tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd.
>
> Echter, bij nazicht van de verklaringen dient vastgesteld dat deze niet nauwkeurig genoteerd werden, in sommige gevallen foutief weergegeven, en als dusdanig geen exacte weergave zijn van wat verzoeker precies verteld heeft.
>
> - Waar verzoeker enkel feiten vermeldde, werden daar in beide rapporten ook data aan gelinkt. Verzoeker heeft geen kennis van deze data.
>
> - Inhoudelijk stelt verzoeker dat hij geen enkele politieke affiniteit voor de democratische partij heeft kenbaar gemaakt. Hij heeft nooit actief deelgenomen aan optochten van de politieke oppositie in Šid.
>
> - Verzoeker heeft nooit verklaard ontdaan te zijn van zijn militaire strepen, en op halve soldij te zijn gezet, noch zijn geweer te zijn afgenomen.
>
> - Verzoeker heeft nooit gewag gemaakt van een lijst met namen van personen die op militair maneuver naar het grensgebied met Kosovo zouden dienen te gaan; hij heeft wel verklaard dat dergelijke lijst bestond, (aan)gezien anderen in zijn onmiddellijke omgeving hem over deze lijst verteld hadden.
>
> Er dient opgemerkt te worden dat bij het interview een Kroatische tolk aanwezig was; het weze duidelijk dat men hier beter voor een Servische tolk had gekozen...
>
> Tot op heden verliep alle correspondentie in het Nederlands; verzoeker spreekt geen Nederlands doch is enkel een beetje de Franse taal machtig; verzoeker heeft nooit begrepen dat hij de keuze had tussen de Franse en de Nederlandse taal voor de correspondentie.
>
> Gezien de redenen van de verzoeker die de hoedanigheid vraagt van vluchteling tijdens het verhoor aldus niet op objectieve wijze werden vastgesteld, kan de Commissaris-generaal niet oordelen over de relevantie en de oprechtheid van voormelde redenen. De motivering waarop de Commissaris-generaal zijn beslissing steunt is dan ook niet afdoende, en voldoet derhalve niet aan art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
>
> Dat derhalve aan verzoeker het vluchtelingenstatuut moet toegekend worden.";

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat echter uit de wijze waarop het middel door verzoeker geadstrueerd werd, duidelijk blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat verzoeker een schending ontwaart van de materiële motiveringsplicht omdat de bestreden beslissing geen exacte weergave zou zijn van wat hij precies verklaard heeft en daardoor een aantal gegevens bevat waarvan verzoeker stelt dat ze niet stroken met hetgeen hij zou hebben verklaard; dat in dit kader verzoeker beweert nooit feiten aan data te hebben gelinkt wat in de bestreden beslissing wel degelijk werd gedaan; dat hij geen enkele politieke affiniteit voor de Democratische Partij heeft kenbaar gemaakt en hij nooit actief heeft deelgenomen aan optochten van de politieke oppositie in Šid; dat hij nooit heeft verklaard van zijn militaire strepen te zijn ontdaan, op halve soldij te zijn gezet, dat zijn geweer werd

afgenomen en dat hij nooit gewag heeft gemaakt van een lijst met namen van personen die op militair maneuver naar het grensgebied met Kosovo zouden dienen te gaan, maar enkel verklaard heeft dat dergelijke lijst bestond, aangezien anderen in zijn onmiddellijke omgeving hem over deze lijst hadden verteld; dat verzoeker besluit dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt doordat in de bestreden beslissing elementen voorkomen die niet stroken met zijn verklaringen; dat hij daaraan toevoegt dat bij de ondervragingen een Kroatische tolk aanwezig was, terwijl de eerste verwerende partij beter had gekozen voor een Servische tolk, en dat hij niet kan inzien waarom er, wat de proceduretaal betreft, werd gekozen voor het Nederlands, taal die hij niet kent, en niet voor het Frans, taal die hij 'een beetje' kent;

2.2.2. Overwegende dat, betreffende de door verzoeker beweerde onnauwkeurigheden en zelfs fouten bij het weergegeven van zijn verklaringen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, enkel kan worden vastgesteld dat, wat de eerste opmerking van verzoeker betreft dat hij nooit feiten aan data zou hebben gelinkt, dit in tegenspraak is met de verklaringen die werden geacteerd in de verschillende verhoorverslagen; dat verzoeker zo onder meer voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij zowel op 1 maart 2000 als op 20 mei 2000 door de politie werd opgeroepen (verhoorverslag DVZ, vraag 42) en hij ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaarde "eind maart een huiszoeking te hebben ondergaan"; dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk feiten gedateerd heeft; dat verzoeker voorts aanvoert dat hij geen enkele politieke affiniteit met de Democratische Partij heeft kenbaar gemaakt en hij nooit actief heeft deelgenomen aan de optochten van de politieke oppositie in Šid; dat uit de verklaringen van verzoekers echtgenote, afgelegd voor het Commissariaat-generaal, blijkt dat zij verklaarde samen met haar echtgenoot deel te hebben genomen aan betogingen, zowel in Šid als in Belgrado (verhoorverslag CGVS, p.4 en 5); dat verzoeker verder stelt dat hij nooit verklaard zou hebben "te zijn ontdaan van zijn militaire strepen en op halve soldij te zijn gezet, noch zijn geweer te zijn afgenomen"; dat het in deze volstaat te verwijzen naar verzoekers verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken, die door hem werden ondertekend na te zijn voorgelezen (verhoorverslag DVZ, vraag 42, p.3); dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde: "Ze namen mijn geweer en strepen af en zetten mij op halve soldij."; dat derhalve de bewering van verzoeker als zou hij zulks nooit hebben verklaard niet kan worden weerhouden, daar het letterlijk weergegeven werd in het verhoorverslag en niet kan aangenomen worden dat dergelijke uitdrukkelijke weergave niet zou stroken met hetgeen door verzoeker werd verklaard, omwille van problemen te wijten aan het acteren van verzoekers verklaringen; dat verzoeker verder aanvoert nooit gewag te hebben gemaakt van een lijst met namen van personen die naar Kosovo gestuurd zouden worden, maar dat hij van anderen zou hebben vernomen dat deze lijst bestond; dat ook in deze verwezen wordt naar verzoekers verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken; dat verzoeker verklaarde: "Toen ik mijzelf bovenaan de lijst zag staan van mensen die op manouever moesten vertrekken (...)." (verhoorverslag DVZ, vraag 42, p. 4); dat waar verzoeker tenslotte

opwerpt dat bij het interview beter voor een Servische dan voor een Kroatische tolk zou zijn gekozen, dient vastgesteld te worden dat uit geen van de verhoorverslagen blijkt dat er enig vertaalprobleem zou zijn gerezen, of dat verzoeker enig voorbehoud of zelfs maar opmerking zou hebben gemaakt met betrekking tot de vertalingen; dat integendeel blijkt dat verzoeker alle vragen goed begrepen heeft; dat verzoeker daaraan toevoegt dat hij niet kan inzien waarom werd gekozen om zijn asielaanvraag in het Nederlands te behandelen daar hij een beetje Frans spreekt, maar in het geheel geen Nederlands; dat verzoeker echter bij de Dienst Vreemdelingenzaken de bijstand van een tolk heeft gevraagd; dat bijgevolg de taal waarin het asielonderzoek wordt afgehandeld overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet bepaald wordt door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties belast met de afhandeling van de asielprocedure;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien november tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**